

Dosar nr. #####

ROMÂNIA
TRIBUNALUL #####
SECȚIA I CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 16 ##### 2026

Completul compus din:

PREȘEDINTE #####

Judecător #####

Judecător #####

Grefier #####

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror ##### din cadrul Parchetului de pe lângă #####

Pe rol fiind judecarea cauzei Minori și familie privind pe recurent ##### și pe intimata #####, intimat #####, având ca obiect ordin de protecție împotriva sentinței civile nr. #####.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se prezintă intimații asistați de avocat din oficiu #####.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează că s-a depus prin serviciul registratură al instanței, la data de 16.03.2026, delegație pentru asistența judiciară obligatorie.

Instanța procedează la identificarea intimațiilor care se legitimează cu cartea de identitate ale căror date au fost consemnate în caietul grefierului.

Instanța pune în discuție, cu prioritate, admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept, respectiv la modalitatea de interpretare și aplicarea prevederilor art. I pct.2 din Legea 232/2025 privind abrogarea articolului 43 din Legea 217/2003, în corelare cu prevederile articolului 2 din Cod de Procedură Civilă și articolul 93 din Cod de Procedură Civilă.

Reprezentanta intimațiilor, avocat din oficiu ##### arată că lasă la aprecierea instanței sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Reprezentantul Ministerului Public, procuror ##### apreciază că este admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, întrucât există practică neunitară cu privire la această chestiune de drept, sens în care a depus practică judiciară la dosar.

Instanța rămâne în pronunțare cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

TRIBUNALUL

I. Expunerea succintă a cauzei.

Prin sentința civilă nr. ##### pronunțată de Judecătoria ##### s-a luat act de cererea de renunțare la judecată formulată de reclamanta ##### în contradictoriu cu pârâțul #####.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că prin acțiunea civilă înregistrată de Judecătoria Sibiu la data de 20.02.2026, sub dosar nr. #####, reclamanta ##### solicită prin Ministerul Public, împotriva pârâțului #####, să se dispună emiterea unui ordin de protecție cu obligarea pârâțului la păstrarea unei distanțe de 100 m față de reclamantă, de membrii de familie, de locuința și de locul de muncă al reclamantei, precum și interzicerea oricărui contact pe o perioadă de trei luni.

S-a prevalat în drept de dispozițiile legii nr 217/2003.

Dovada acțiunii s-a realizat prin înscrisuri.

În proces s-a învederat de reclamantă la 23.02.2026 că înțelege să renunțe la judecată, întrucât s-a împăcat cu pârâtul.

În consecință, având în vedere principiul disponibilității, în temeiul art. 406 CPC, instanța a luat notă de retractarea acțiunii civile de către reclamantă, sens în care a dispus închiderea dosarului.

Împotriva acestei sentințe, a formulat recurs ##### solicitând admiterea recursului și pronunțarea unei decizii legale și temeinice prin care să fie casată sentința civilă nr. 1042/23.02.2026, pronunțată de Judecătoria Sibiu în dosarul civil nr. ##### și să se trimită cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

În motivarea cererii de recurs, s-a arătat că în materia ordinului de protecție, natura specială a procedurii, scopul său preventiv și intervenția legiuitorului prin abrogarea art. 43 din legea nr. 217/2003 conduc la concluzia că posibilitatea renunțării la judecată, anterior admisă, a încetat să mai funcționeze, iar instanța nu mai poate lua act de o asemenea manifestare de voință, ci are obligația de a examina pe fond dacă există sau nu starea de pericol invocată. Astfel, consideră că și în prezenta cauză este necesară judecarea pe fond a cererii cu care a fost sesizată Judecătoria Sibiu.

La data de 19.12.2025 a intrat în vigoare Legea 232/12.12.2025 care a modificat și completat Legea 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, iar în cuprinsul acesteia s-a statuat faptul că prevederile art. 43, care anterior reglementa prerogativa victimei de a renunța la judecată, sunt abrogate.

În atare condiții, la momentul judecării cauzei, preliminar inițierii oricăror discuții, victima a precizat că și-a reconfigurat poziția procesuală și dorește să renunțe la judecarea cererii constând în solicitarea de emitere a ordinului de protecție împotriva pretinsului agresor.

Or, în mod nelegal, instanța de fond a luat act de poziția manifestată de victimă, în sensul exprimat de către aceasta, de curmare a oricăror alte demersuri judiciare.

Prin conferirea de către instanță, în continuare, a posibilității victimei de renunțare la judecată și recurgera la cadrul general prezervat prin normele Codului de procedură civilă drept resort pentru un atare demers, este eludată însăși modificarea legislativă, abrogarea devenind redundantă.

Ca atare, având în vedere și politica socială extensivă din ultimii ani, evidențiată îndeosebi prin măsurile luate pe plan circumscris ordinii ilicit penale, de sporire a limitelor de pedeapsă relativ la infracțiuni ce privesc membrii de familie, dată fiind și problematica socială actuală, reprezentată de fenomenul de femicid în România, legiuitorul a luat măsuri și pe alte segmente judiciare, cu scopul salvărdării integrității victimelor.

În acest context, a operat și modificarea legislativă care inhibă prerogativele victimei de a renunța la judecată în cazurile prevăzute de art. 40 alin. (3) din Legea 217/2003 -când cererea este introdusă în numele victimei de procuror sau alte persoane cu atribuții în materia protecției victimelor violenței domestice, respectiv cazul prevăzut de art. 34 alin. (6) din Legea 217/2003 - când procurorul confirmă ordinul de protecție provizoriu și îl înaintează instanței competente împreună cu cererea de emitere a ordinului de protecție, cum este și cazul în speța dată.

Nu în ultimul rând, în interpretarea legii, nu poate fi ignorată componenta ce radiază asupra rațiunii dezvoltate de legiuitor, pentru a opera o anumită modificare legislativă; de bună seamă, în același sens, o modificare legislativă trebuie interpretată în sensul în care produce efecte juridice, iar nu într-o modalitate care, prin finalitate, atrage ducerea în derizoriu a însăși modificării, fiind lipsită de orice valență juridică.

În drept invocă art. 92, art. 484 alin. (1) pct. 5 și 496 C.proc.civ.

Intimații nu au formulat întâmpinare.

Deliberând asupra admisibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în condițiile art. 519 Cod procedură civilă, constată următoarele:

II. Asupra admisibilității sesizării:

Tribunalul constată îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 519 Cod de procedură civilă:

1. există o cauză aflată în curs de judecată, în ultimă instanță, în competența legală a unui complet de judecată al Tribunalului Sibiu - Secția I civilă, investit cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, respectiv cu calea de atac a recursului într-o cauză având ca obiect ordin de protecție.

2. litigiul pendinte este început după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, acțiunea fiind înregistrată pe rolul instanței la data de 20 februarie 2026.

3. de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. I pct. 2 din Legea nr. 232 din 12 decembrie 2025 pentru modificarea și completarea Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, precum și pentru completarea art. 158 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, privind abrogarea art. 43 din Legea 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, în corelare cu prevederile art. 2 C. proc. civ. și art. 93 C. proc. civ., depinde soluționarea pe fond a cauzei, deoarece soluțiile care se prefigurează sunt diametral opuse dacă se interpretează în sensul că legiuitorul a înțeles prin înlăturarea din legea pentru prevenirea și combaterea violenței domestice a posibilității victimei de a renunța la judecarea cererii, în situația în care cererea pentru emiterea unui ordin de protecție este formulată de către procuror, să elimine definitiv posibilitatea victimei de a renunța la judecata cauzei, față de cealaltă interpretare în sensul că, deși a fost abrogat articolul din norma specială, această posibilitate subzistă în continuare în temeiul art. 406 C. proc. civ., coroborat cu art. 2 C. proc. civ. și art. 93 C. proc. civ., ca norme cu caracter general.

4. chestiunea de drept ce necesită a fi lămurită ridică dificultăți de interpretare a dispozițiilor art. I pct. 2 din Legea nr. 232 din 12 decembrie 2025 privind abrogarea art. 43 din Legea 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, în corelare cu prevederile art. 2 C. proc. civ. și art. 93 C. proc. civ., din cauza impreciziei modalității de tehnică legislativă folosită, respectiv aceea de a abroga norma specială și fără a face alte specificații cu privire la norma generală care are în esență același conținut, reținându-se în acest sens existența unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care este necesară o rezolvare de principiu.

5. chestiunea de drept este nouă, întrucât dispozițiile art. I pct. 2 din Legea nr. 232 din 12 decembrie 2025 privind abrogarea art. 43 din Legea 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice au intrat recent în vigoare, respectiv la data de 19 decembrie 2025, nefiind identificată o jurisprudență conturată a instanțelor naționale în interpretarea și aplicarea acestor texte legale.

6. în urma consultării jurisprudenței instanței supreme, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-o hotărâre pronunțată în recurs în interesul legii, și, totodată, problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 16 martie 2026.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Intimata reclamantă și intimatul pârât nu au depus un punct de vedere scris la dosar. Avocatul din oficiu desemnat pentru aceștia a învederat că lasă la aprecierea instanței sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Reprezentantul recurentului Ministerul Public, a precizat că este admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, întrucât există practică neunitară cu privire la această chestiune de drept, sens în care a depus practică judiciară la dosar.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

Potrivit formeii în vigoare anterioară abrogării art. 43 din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, acest articol prevedea următoarele: „În cazurile prevăzute la art. 40 alin. 3 și art. 34 alin. 6, victima poate renunța, potrivit prevederilor art. 406 din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la judecarea cererii privind ordinul de protecție.”

Conform art. 40 alin. 3 Legea nr. 217/2003, cererea poate fi introdusă în numele victimei și de: a) procuror; b) reprezentantul autorității sau structurii competente, la nivelul unității administrativ-teritoriale, cu atribuții în materia protecției victimelor violenței domestice; c) reprezentantul oricăruia dintre furnizorii de servicii sociale în domeniul prevenirii și combaterii violenței domestice, acreditați conform legii, cu acordul victimei.

De asemenea, art. 34 alin. 6 Legea nr. 217/2003, imediat după confirmarea prevăzută la alin. (4), procurorul înaintează ordinul de protecție provizoriu, însoțit de documentele care au stat la baza emiterii și confirmării acestuia, judecătorei competente în a cărei rază teritorială a fost emis, însoțit de o cerere pentru emiterea ordinului de protecție, întocmită potrivit prevederilor art. 40 alin. (3) lit. a) și art. 41.

Prin art. 1 pct. 2 Legea nr. 232/2025, în vigoare din data de 19.12.2025, se prevede că articolul 43 din Legea nr. 217/2003 se abrogă.

Conform art. 2 alin. (2) C. proc. civ., de asemenea, dispozițiile prezentului cod se aplică și în alte materii, în măsura în care legile care le reglementează nu cuprind dispoziții contrare.

Potrivit art. 92 alin. 1 C. proc. civ., procurorul poate porni orice acțiune civilă, ori de câte ori este necesar, pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale minorilor, ale persoanelor care beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială și ale dispăruților, *precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege.*

Totodată, în conformitate cu art. 93 C. proc. civ., în cazurile prevăzute la art. 92 alin. (1), *titularul dreptului va fi introdus în proces și se va putea prevala de dispozițiile art. 406, 408, 409 și art. 438 - 440, iar dacă procurorul își va retrage cererea, va putea cere continuarea judecății sau a executării silite.*

În esență, legiuitorul a abrogat dispoziția din legea specială care prevedea că, atunci când cererea pentru emiterea unui ordin de protecție provine de la procuror, victima violenței poate renunța la judecata cauzei, în temeiul art. 406 C.proc.civ., fără a face alte mențiuni cu privire la norma generală care conține aceeași reglementare ca și norma specială abrogată.

Astfel, judecătorii sunt puși în situația de a aprecia cu privire la intenția legiuitorului de a elimina definitiv posibilitatea victimei de a renunța la judecata cauzei sau a inexistenței unei astfel de voințe în sensul că, deși legiuitorul a abrogat articolul din norma specială, această posibilitate subzistă în continuare în temeiul art. 406 C. proc. civ., coroborat cu art. 2 C. proc. civ. și art. 93 C. proc. civ., ca norme cu caracter general.

În jurisprudența Tribunalului Sibiu, a fost pronunțată decizia civilă nr. 8/2026 în dosarul nr. 1973/306/2026, prin care s-a admis recursul declarat de recurentul Parchetul de pe lângă Judecătoria Sibiu, împotriva sentinței Judecătorei Sibiu, care a fost casată și a fost trimisă cauza spre rejudecare, reținându-se, în esență că: „Prin abrogarea art. 43 din legea nr. 217/2003 legiuitorul a urmărit acordarea unei protecții sporite victimelor violenței domestice, astfel încât, după intrarea în vigoare a Legii nr. 232/2025, nu mai este posibilă aplicarea prevederilor art. 406 Cod procedură civilă într-o astfel de situație.”, că „abrogarea prevederilor art. 43 din legea nr. 217/2003 nu semnifică faptul că victima poate să formuleze cerere de renunțare la judecată întemeiată pe prevederile art. 406 Cod procedură civilă în situația în care cererea de emitere a ordinului de protecție a fost formulată de către Ministerul Public, deoarece o asemenea interpretare echivalează cu lipsirea de efecte a prevederilor de abrogare a art. 43 prin legea nr. 232/2025, neputând fi acceptat că legiuitorul a efectuat o modificare legislativă căreia nu i se pot da efecte juridice.” Totodată, s-a mai menționat că „În consecință, în materia ordinului de protecție, natura specială a procedurii, scopul său preventiv și intervenția legiuitorului prin abrogarea art. 43 din legea nr. 217/2003 conduc la concluzia că posibilitatea renunțării la judecată, anterior admisă, a încetat să mai funcționeze, iar instanța nu mai poate lua act de o asemenea manifestare de voință, ci are obligația de a examina pe fond dacă există sau nu starea de pericol invocată. A admite contrariul, anume că în pofida abrogării art. 43 din legea nr. 217/2003, victima poate pune capăt oricând procedurii printr-o simplă declarație de renunțare, înseamnă a ignora politica legislativă și a lipsi de efecte politica de protejare a victimelor violenței domestice declanșată de către legiuitor.” și că „În aplicarea obligației pozitive a statului de a institui și aplica un sistem de combatere a formelor de violență domestică și de

acordare a unei protecții sporite victimei violenței domestice, legiuitorul a adoptat legea nr. 232/2025 cu scopul de a proteja victima chiar împotriva voinței acesteia, voință ce poate fi destul de simplu de denaturat inclusiv ca urmare a constrângerilor exercitate de agresor, viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea victimei fiind cele care trebuie să primeze în aceste situații.”

În același sens sunt și deciziile nr. 4/2026 și nr. 14/2026 ale Tribunalului Vrancea.

Contrar acestei soluții, prin decizia nr. 9/2026 pronunțată de Tribunalul Călărași, s-a respins recursul declarat de recurentul Parchetul de pe lângă Judecătoria Oltenița împotriva sentinței Judecătoria Oltenița prin care s-a luat act de renunțarea la judecata cererii având ca obiect emitere ordin de protecție, reținându-se în esență că: „în legislația privind emiterea ordinului de protecție (Legea nr.217/2003), principiul disponibilității este temperat, dar nu eliminat, însă renunțarea este strict delimitată, instanța exercitând un control asupra caracterului liber al manifestării de voință. În alte cuvinte, Tribunalul reține că, caracterul de ordine publică al procedurii și finalitatea preventivă a ordinului de protecție impun un rol activ al instanței de judecată, uneori chiar corectiv față de manifestările de voință ale victimei. Judecătorul devine garant al protecției efective, al prevenirii riscului de revictimizare și al identificării situațiilor de presiune sau constrângere, renunțarea la judecată nemaifiind tratată ca un simplu act procedural, ci ca un eveniment juridic cu potențial impact asupra siguranței persoanei. Deci, prin prisma procedurii reglementate de Legea nr. 217/2003, instanța va trata renunțarea cu maximă rezervă, verificând caracterul liber al voinței victimei, absența presiunilor, lipsa temerii sau constrângerii și evaluarea vulnerabilității emoționale. Această interpretare este în concordanță cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind obligațiile pozitive ale statului, raportat la faptul că CEDO a statuat constant că statele au obligația de a preveni violența domestică, de a proteja victimele, chiar și împotriva voinței lor declarate și de a interveni eficient în situații de risc real și imediat.”

Punctul de vedere majoritar al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate este în sensul că prin abrogarea art. 43 din Legea 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice nu se elimină definitiv posibilitatea victimei de a renunța la judecata cauzei, în situația în care cererea pentru emiterea unui ordin de protecție este formulată de către procuror, ci, deși a fost abrogat articolul din norma specială, această posibilitate subzistă în continuare în temeiul art. 406 C. proc. civ., coroborat cu art. 2 C. proc. civ. și art. 93 C. proc. civ., ca norme cu caracter general.

Pentru ca să se poată ajunge la concluzia că victimei violenței nu îi mai este permis să renunțe la judecată, era necesar ca, din punct de vedere al tehnicii legislative, exprimarea voinței legiuitorului să îmbrace o formă expresă a inexistenței acestei posibilității legale și nu doar apelarea la abrogarea normei speciale care are în esență același conținut ca și norma generală, a cărei înlăturare de la aplicare nu poate fi justificată procedural.

Tribunalul, nefiind însă convins de voința legiuitorului, nefiind indicații în această privință nici în cadrul expunerii de motive din cadrul procesului legislativ, deși articolul 43 a fost abrogat în cadrul unei legi care vizează mai multe modificări de înăsprire a sistemului de combatere a formelor de violență domestică și de acordare a unei protecții sporite victimei violenței domestice, apreciază, astfel, necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Cum se interpretează și se aplică prevederile art.1 pct.2 din Legea nr. 232 din 12 decembrie 2025 pentru modificarea și completarea Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, precum și pentru completarea art. 158 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, privind abrogarea art.43 din Legea 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, în corelare cu prevederile art.2 Cpc și art.93 Cpc ?”

În temeiul dispozițiilor art. 520 alin. 2 Cod de procedură civilă va dispune suspendarea soluționării prezentei cauze până la pronunțarea hotărârii prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Cum se interpretează și se aplică prevederile art.I pct.2 din Legea nr. 232 din 12 decembrie 2025 pentru modificarea și completarea Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, precum și pentru completarea art. 158 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, privind abrogarea art.43 din Legea 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, în corelare cu prevederile art.2 Cpc și art.93 Cpc ?”

Dispune înaintarea prezentei încheieri cu înscrisurile atașate, la Înalta Curte de Casație și Justiție și suspendarea judecății, conform prevederilor art.520 alin.2 Cpc, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată azi, 16 martie 2026, prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței.

Președinte,
#####

Judecător,
#####

Judecător,
#####

Grefier,
#####

Red/tehnored #####
7 ex/ 5 com